

Arrest

nr. 190 434 van 7 augustus 2017

in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 oktober 2010 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied, begeleid door zijn beide ouders, die één asielpcedure en verscheidene regularisatieprocedures doorliepen met negatieve afloop.

1.2. Verzoeker werd op 30 juli door de politie van Antwerpen geïnterpelleerd naar aanleiding van een fietsdiefstal.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 31 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Ten laste van betrokkene werd op 30.07.2017 door PZ Antwerpen een proces verbaal opgemaakt wegens diefstal van een fiets (PV nummer AN.18.LB.094441/2017 door PZ Antwerpen. Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Ten laste van betrokkene werd op 30.07.2017 door PZ Antwerpen een proces verbaal opgemaakt wegens diefstal van een fiets (PV nummer AN.18.LB.094441/2017 door PZ Antwerpen. Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene ontving, via zijn ouder(s), een eerder bevel op 15.11.2013 (bijlage 13 van 8.08.2013).

Op voormeld bevel werd zijn naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering. Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens de asielerklaring van zijn ouders België binnen op 28.10.2010 samen met zijn ouders M.(...) S.(...) (°(...)) en M.(...) S.(...) (°(...)) en zijn zus M.(...) T.(...) (°(...)). Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders. Betrokkenes ouders hebben op 10.11.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.06.2011. Na een schorsend beroep werd de asielaanvraag van betrokkenes ouders definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 8.11.2011. Betrokkenes ouders ontvingen vervolgens op 6.12.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 1.12.2011) geldig 7 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene en zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes ouders hebben vier regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 (dd. 22.12.2011, 5.04.2011, 28.12.2011, 11.07.2012), in functie van de medische problemen van M.(...) S.(...). De eerste twee regularisatieaanvragen werden ongegrond verklaard (op 26.01.2011 en 14.07.2011). De derde en vierde regularisatieaanvraag werden onontvankelijk verklaard (op 24.05.2012 en 29.04.2013). De laatste drie beslissingen werden betekend aan betrokkenes ouders. Het verzoekschrift tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing van 29.04.2013 werd door de RVV verworpen op 21.11.2013.

Betrokkenes ouders dienden vervolgens op 16.01.2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 8.08.2013. Deze beslissing is op 15.11.2013 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 8.08.2013), geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 27.12.2014 18 jaar en dus volwassen. Betrokkene ondernam als volwassene tot op heden geen poging om zijn verblijf te regulariseren.

Ten laste van betrokkene werd op 30.07.2017 door PZ Antwerpen een proces verbaal opgemaakt wegens diefstal van een fiets (PV nummer AN.18.LB.094441/2017 door PZ Antwerpen. Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkenes ouders nog in België verblijven en dat betrokkene op hetzelfde adres verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij verblijven immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RVV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rol nr. 126 511, dd. 21.02.2014). Betrokkenes ouders dienen dus eveneens België te verlaten.

Het feit dat betrokkenes zus M.(...) T.(...) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont

immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes zus kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Armenië en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Armenië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkenes ouders werden door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene ontving, via zijn ouder(s), een eerder bevel op 15.11.2013 (bijlage 13 van 8.08.2013).

Op voormeld bevel werd zijn naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...), K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, M.(...), B.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 31.07.2017."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aangezien de desbetreffende bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 31/07/2017, mag er geen twijfel rijzen dat bij het instellen van onderhavige vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden aangezien verzoeker opgesloten is met het oog op een eerste vlucht met bestemming Jerevan (Armenië).

Er is duidelijk sprake van dreigende verwijderingsmaatregel en om die reden dient de gevraagde schorsing de plano te worden bevolen.

Indien daarentegen de vordering wordt ingesteld overeenkomstig de gewone schorsingsprocedure, de uitspraak over deze vordering onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren opzichts verzoeker, aangezien het nadeel reeds gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins zeer moeilijk nog hersteld zou kunnen worden.

Verzoeker toont derhalve aan dat hij met de vereiste spoed, diligentie en alertheid heeft opgetreden. Er kan onder geen enkel beding worden aangenomen dat uit de naar voren gebrachte relaas van de feiten deze zaak spoedeisend is geworden door doen of laten van verzoeker.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 juli 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn enig middel stelt verzoeker het volgende:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in

dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt onstuitbaar dat:

- verzoeker als minderjarige naar België werd gebracht door zijn ouders;
- verzoeker identiek dezelfde verblijfsprocedures heeft doorlopen als zijn ouders;
- verzoeker zijn vader en moeder ziek zijn. In concreto lijdt zijn vader aan chronische dialyse;
- de medische regularisatieaanvragen op basis van de medische aandoeningen van zijn vader voor een laatste maal afgewezen werd in het jaar '2013 met een BGV;
- verzoeker zijn zuster in België getrouwd is met een Belgische onderdaan en op een volkomen legale wijze in België vertoeft (F-kaart);

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker zijn zus op een volkomen legale wijze in België woont en dat verzoeker zijn ouders tevens nog steeds in België verblijven op één zelfde adres. Verzoeker woonde sedert zijn aankomst in het Rijk daadwerkelijk samen met zijn ouders.

Verzoeker verwijst ter zake tevens naar het Administratief verslag die stelt:

“Wij spreken betrokkene in het Nederlands dewelke hij goed beheerst en bekomen volgende informatie...werkt niet, heeft juist school afgemaakt, zijn moeder en zuster wonen in België”.

“Zus F kaart

Ouders illegaal in België”

Verwerende partij is onstuitbaar op de hoogte van het gegeven dat zijn zuster op een legale wijze in België woont, doch stelt in de bestreden beslissing dat hij geen mantelzorg vanwege zijn zuster behoeft in België en aangezien zijn ouders tevens illegaal op het grondgebied verblijven dienen zij tevens terug te keren.

Uit de thans bijgebrachte medische stukken vanwege Dr. O.M. blijkt dat verzoeker zelf regelmatige geneeskundige controle dient te krijgen rond de evolutie van zijn ziekte en het verdragen van zijn behandeling. Hij zou worden opgevolgd door een specialist te Lier. Daarnaast zou hij ook een oogafwijking hebben (Stukken 3).

Verzoeker zijn ouders lijden tevens aan een zware ziekte waarvoor elke vorm van sociale, familiale of mentale bijstand noodzakelijk is voor hun herstel in België.

Verwerende partij stelt zelf in kennis te zijn van de medische problemen dewelke het voorwerp impliceerden van een procedure ex art. 9ter vrw. in '2013.

Aangezien de medische aandoeningen van verzoeker zijn vader om chronische dialyse betrof, diende verwerende partij als zijnde een normaal, voorzichtig en redelijk overheid te concluderen dat deze aandoening thans nog niet genezen kon zijn (tenzij niertransplantatie, wat uiteraard slechts kon plaatsvinden ingevolge legalisering van de vader van verzoeker, met uiteraard zeer lange wachttijden tot gevolg) en diende verwerende partij bijgevolg in casu de graad van afhankelijkheid te onderzoeken en te motiveren van verzoeker jegens zijn vader, temeer daar verwerende partij aan de hand van het AD zelf tot de constatering kon komen dat verzoeker zijn zuster al reeds in het kader van haar huwelijk met een Belgische onderdaan niet meer bij haar ouders inwoonde (zie tevens medisch attest vanwege Dr. O.M.).

Bovendien woonde verzoeker onder hetzelfde dak als zijn ouders met wie hij gemeenschappelijk zijn belangrijkste huishoudelijke aangelegenheden regelde. De mantelzorg werd doorlopend en regelmatig verleend door hem aan zijn ouders.

Bovendien werden verzoeker en zijn ouders financieel ondersteund door zijn zuster, niettegenstaande dat hij geen strikte mantelzorg behoeft van haar zuster. Mantelzorg impliceert tevens een financiële afhankelijkheid.

Gelet op hun illegaliteit mocht verwerende partij ervan uitgaan dat verzoekers hun materiële en financiële lasten logischerwijze gedragen werden door hun zuster (dochter) en schoonbroer. Er is in casu tevens een afhankelijkheidsgraad aangetoond met zijn zuster, die in het bezit is van een F kaart ingevolge een huwelijk met een Belgische onderdaan.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij op de hoogte was van het gegeven dat hij zijn school (middenjury) zopas had beëindigd en diende verwerende partij meer onderzoek te voeren naar de concrete verdere studies van verzoeker.

Verzoeker is immers zinnens om hogere studies aan te vatten in België en dit gegeven werd tevens niet onderzocht en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68).”

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. de zorgwekkende medische toestand van verzoeker zijn ouders; de daaraan verbonden onontbeerlijke mantelzorg vanwege verzoeker aan zijn ouders; de medische toestand en schoolgang van verzoeker; de effectieve samenwooning met zijn zieke ouders; de financiële en materiële afhankelijkheid in België vanwege verzoeker zijn legale zuster en diens echtgenoot, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond aangezien verwerende partij uitsluitend stelt dat verzoeker zijn loutere samenwooning met zijn ouders hem niet automatisch recht geeft op verblijf in België en verzoeker met diverse moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn zuster van wie hij geen strikte mantelzorg behoeft.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er dient tevens in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM zulks een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Verzoeker brengt tevens een rechtsgeldig factuur naar voren vanwege D.A.R.D. fietshandel.

Hij heeft de bestreden fiets rechtsgeldig aangekocht, zonder kennis van het gegeven dat dit fiets eventueel al dan niet gestolen zou zijn. Verwerende partij dient minstens aan te tonen dat verzoeker op de hoogte zou zijn van een gestolen fiets.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "2.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Het louter gegeven dat verzoeker een fiets poogde te verkopen, die hij rechtsgeldig heeft aangekocht dewelke eventueel gestolen zou zijn, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken, aangezien hij nog steeds in België verbleef samen met zijn ernstig zieke ouders en alhier werd opgevolgd en behandeld.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert. De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet.

(...)"

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van twee medische attesten van dr. O. M. van 31 juli 2017 inzake mantelzorg, een kopie van verzoekers diploma, een kopie van het administratief verslag vreemdelingencontrole, een kopie van de factuur van de aankoop van de fiets een kopie van geldstortingen en foto's met een geestelijke (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.3.2.7. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij bij zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze pertinente vaststelling volstaat in beginsel om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.2.8. In zijn middel gaat verzoeker nader in op de elementen waarmee krachtens artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Terloops dient te worden aangestipt dat de schending van een Europese richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Terugkeerrichtlijn niet op een correcte wijze zou zijn omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waardoor hij de schending van de richtlijn in zijn middel niet dienstig kan aanvoeren.

3.3.2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.10. Verzoeker is blijkbaar van oordeel dat er een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd naar zijn concrete situatie. Hierbij haalt hij de legale verblijfssituatie van zijn zus aan, zijn studieplannen, het feit dat zijn ouders nood zouden hebben aan mantelzorg en zijn persoonlijke medische problemen.

3.3.2.11. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de gegevens, die betrekking hebben op de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde elementen, in zoverre hij hierover tenminste redelijkerwijs kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Antwerpen op 30 juli 2017 volgende inlichtingen verstreekte : *“- Zegt hier reeds 6 jaar te zijn. – Werkt niet. Heeft jusit zijn school afgemaakt. Zijn moeder en zus wonen hier in België. (...)”*. De Raad vestigt de aandacht op het feit dat verzoeker bij zijn interpellatie noch persoonlijke medische problemen, noch de nood aan mantelzorg in hoofde van zijn ouders had aangehaald, waardoor bezwaarlijk van de gemachtigde van de staatssecretaris kan worden verwacht dat hij hiermee bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening zou houden.

3.3.2.12. In de bestreden beslissing werd naar aanleiding van de legale verblijfssituatie van verzoekers zus gesteld dat dit aan verzoeker *“niet automatisch recht op verblijf”* verschaft omdat hij *“immers niet aan(toont) dat hij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Armenië en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Armenië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”* In zijn middel betoogt verzoeker dat hij niet zozeer ‘medische’ mantelzorg van zijn zus behoeft, maar dat hij financieel ondersteund wordt door zijn zus en zijn schoonbroer, hetgeen hij tracht aan te tonen met de afschriften van de geldstortingen en de afbeeldingen van een aantal bankkaarten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 6).

De Raad merkt hierbij op dat niet blijkt dat verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris nooit eerder in kennis had gesteld van deze situatie, zodat hij hem geen onzorgvuldigheid kan verwijten doordat hiermee geen rekening werd gehouden. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat hij op basis van de materiële ondersteuning door zijn zus en schoonbroer in aanmerking zou kunnen komen voor een recht op verblijf dat onverenigbaar zou zijn met onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten. Tenslotte dringt zich de vaststelling op dat niets belet dat de financiële ondersteuning door zijn zus kan worden volgehouden indien verzoeker en zijn ouders in Armenië of elders zouden verblijven, zodat deze situatie geen ander licht werpt op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Aangaande het beweerd gezinsleven met zijn ouders wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Het feit dat betrokkenes ouders nog in België verblijven en dat betrokkene op hetzelfde adres verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij verblijven immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RVV: ‘Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden’ (RVV arrest nr. 119 348, rol nr. 126 511, dd. 21.02.2014). Betrokkenes ouders dienen dus eveneens België te verlaten. Betrokkenes ouders hebben vier regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 (dd. 22.12.2011, 5.04.2011, 28.12.2011, 11.07.2012), in functie van de medische problemen van M.(...) S.(...). De eerste twee regularisatieaanvragen werden ongegrond verklaard (op 26.01.2011 en 14.07.2011). De derde en vierde regularisatieaanvraag werden onontvankelijk verklaard (op 24.05.2012 en 29.04.2013). De laatste drie beslissingen werden betekend aan betrokkenes ouders. Het verzoekschrift tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing van 29.04.2013 werd door de RVV verworpen op 21.11.2013.*

Betrokkenes ouders dienden vervolgens op 16.01.2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 8.08.2013. Deze beslissing is op 15.11.2013 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 13 van 8.08.2013), geldig 30 dagen.” Verzoeker maakt ook thans niet aannemelijk dat zijn ouders legaal in België zouden verblijven. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk bevestigd dat verzoekers ouders België eveneens dienen te verlaten waardoor de voor de ouders noodzakelijk geachte mantelzorg, waarvan overigens voor het eerst wordt gesproken in de medische attesten van 31 juli 2017, door verzoeker desgevallend in het land van herkomst of elders kan worden geboden. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een miskenning van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, zoals hij in zijn middel lijkt te willen aanvoeren.

De Raad merkt verder op dat – blijkens het administratief dossier – de persoonlijke medische problemen van verzoeker in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 april 2011 werden aangehaald, waarbij de arts-adviseur stelde dat er geen bezwaar was om te reizen en destijds concludeerde *“dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”* (zie beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011). Zoals in onderhavige beslissing wordt gesteld, werden de medische regularisatie-aanvragen, die hoofdzakelijk de medische situatie van verzoekers vader betroffen, één voor één afgewezen. Verzoeker voegt thans aan zijn verzoekschrift een medisch attest toe van 31 juli 2017 waarin wordt gesteld dat hij regelmatige geneeskundige controle dient te krijgen rond de evolutie van zijn ziekte en het verdragen van zijn behandeling, dat hij wordt opgevolgd door een specialist in Lier, dat hij orthopedische klachten heeft en tevens een oogafwijking waardoor hij naar de oogarts dient te gaan. Uit dit medisch attest, dat van dezelfde datum is dan de bestreden beslissing, kan niet worden afgeleid dat er zich een andere beoordeling opdringt van verzoekers medische toestand of dat er medische redenen zouden bestaan die zich verzetten tegen de gedwongen verwijdering van verzoeker.

Waar verzoeker tenslotte in zijn middel stelt dat hij zijn diploma heeft gehaald en zinnens is in België hogere studies aan te vatten, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins voorschrijft dat rekening zou moeten worden gehouden met de studieplannen van de vreemdeling bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Bijkomend weze aangestipt dat verzoeker, indien hij daartoe aan de wettelijke voorwaarden zou voldoen, een aanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland om een verblijfstitel in de hoedanigheid van buitenlandse student te bekomen.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing.

3.3.2.13. In zijn middel gaat verzoeker vervolgens in op een tweede motief van de bestreden beslissing betreffende het risico op schending van de openbare orde, dat mee het bevel om het grondgebied te verlaten schraagt, maar dat hiervoor geen determinerend motief uitmaakt, en dat tevens aanleiding geeft tot het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker betoogt dat niet zou worden verduidelijkt welke omstandigheden ten grondslag liggen aan het risico voor de schending van de openbare orde.

3.3.2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 juli 2017 door de politie van Antwerpen werd geïnterpelleerd naar aanleiding van een fietsdiefstal (aanvankelijk PV-nummer AN18.LB.094441/2017). Verzoeker beklaagt zich in zijn middel over het feit dat het proces-verbaal betreffende de fietsdiefstal niet in het administratief dossier aanwezig is. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betrokken is bij de strafvervolgning waardoor dit geen verbazing hoeft te wekken. In de beslissing werd echter het PV-nummer weergegeven waardoor betrokkene desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de beslissing. Aangezien de kwalificatie *“diefstal van een fiets”* eveneens werd opgenomen, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij onwetend zou zijn over de omstandigheden die aan de grondslag liggen van de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing. Ook uit het feit dat verzoeker thans ontkent het misdrijf te hebben gepleegd door een aankoopfactuur van een fiets voor te leggen (verzoekschrift, bijlage 5) kan worden afgeleid dat verzoeker op de hoogte is van de feiten waarvan hij wordt verdacht. Met het voorleggen van deze Nederlandse aankoopfactuur van een Gazelle damesfiets van 7 juli 2017, die geen enkele verwijzing naar verzoeker als koper van deze fiets bevat, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, kan hij de gedane

vaststellingen niet weerleggen. In zijn middel betwist verzoeker dat hij op grond van de feiten als een gevaar voor de openbare kan worden aangemerkt. De Raad stipt aan dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231 531). In de bestreden beslissing wordt overwogen dat “(g)ezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het maken van deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

3.3.2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, al dan niet in samenhang met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gezien verzoeker in het land van herkomst geen enkele gezins- en/of familielid meer beschikt; dat bij een terugkeer art. 8 van het EVRM zal worden geschonden, aangezien verzoeker materieel en financieel afhankelijk is van zijn legale zuster en Belgische schoonbroer, dat hij dagdagelijks mantelzorg verstrekt aan zijn ouders; dat verzoeker tevens medische problemen heeft waarvoor hij zelf opgevolgd en behandeld wordt in België; dient benadrukt te worden dat verzoeker inderdaad belang heeft bij het vernietigen en de schorsing van de bestreden beslissing, gezien de bestreden beslissing hiermede geen afdoende rekening mee houden.”

3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan zijn gezinsleven in België en zijn medische problemen.

3.4.2.3. Bij de bespreking van het middel hierboven werd reeds uitvoerig toegelicht dat zijn verwijdering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM waardoor er geen sprake kan zijn van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. Met betrekking tot verzoekers legaal verblijvende zus werd geoordeeld dat de materiële ondersteuning desgevallend kan worden verdergezet na zijn verwijdering. Wat de mantelzorg aan zijn ouders betreft werd vastgesteld dat de laatstgenoemden eveneens onderworpen zijn aan een terugkeerverplichting zodat de eventuele mantelzorg ook in het thuisland of elders kan worden verstrekt. De tenuitvoerlegging van het bestreden bevel levert dus geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel op.

3.4.2.4. Het gegeven dat verzoeker bepaalde aandoeningen zou hebben waarvoor hij in België behandeld en opgevolgd wordt, betekent niet automatisch dat de verwijdering van verzoeker onmogelijk zou zijn omwille van medische redenen. Het komt aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat er medische bezwaren zouden bestaan tegen een gedwongen verwijdering, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN